

Arrest

nr. 289 951 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Kazachse nationaliteit.

Op 18 april 2019 heeft de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend, waarbij zij als verblijfsadres het toenmalig domicilieadres van de Belgische referentiepersoon opgaf.

Op 7 mei 2019 vond er een positieve woonstcontrole plaats.

Op 8 november 2019 is de 9bis aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 maart 2022 werd de verklaring tot wettelijke samenwoning opgemaakt.

Op 17 maart 2022 heeft de verzoekende partij voor de tweede maal een 9bis aanvraag ingediend.

Op 21 juni 2022 heeft de verzoekende partij gezinshereniging aangevraagd met haar wettelijk geregistreerde partner, de heer M., F. A., van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Op 15 december 2022 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2022 werd ingediend door:*

Naam: B.

Voorna(a)m(en): V.

Nationaliteit: Kazachstan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Almaty

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar wettelijk geregistreerde partner, de genaamde M., F. A. (...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt zijn op zijn beurt dat:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 ofmeer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds onafgebroken 1 jaar in België samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend.

De registratie van de wettelijke samenwoning dateert van 19.05.2022 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 21.06.2022. De verklaring tot wettelijke samenwoning werd opgemaakt op 11.03.2022 op het adres (...).

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat betrokkene in 18.04.2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, waarbij zij als verblijfsadres het toenmalig domicilieadres van de referentiepersoon opgaf. Op 7.05.2019 vond er een positieve woningcontrole plaats. Echter, sinds die datum tot de verklaring tot wettelijke samenwoning op 11.03.2022 met de referentiepersoon is er geen verblijfshistoriek van betrokkene bekend. Het verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8.11.2019 van de aanvraag om machtiging tot verblijf dat melding maakt van het verblijfsadres van betrokkene, nl. het domicilieadres van de referentiepersoon, én de verklaring van de advocaat van betrokkene bij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis op 17.03.2022 dat betrokkene en de referentiepersoon vanaf 2019 in België samenwonen, doen geen afbreuk aan de vaststellingen. De verklaringen worden immers niet gestaafd door objectieve stukken, waaruit de samenwoning valt af te leiden. Zodoende kan niet worden gesteld dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging op 21.06.2022 reeds 1 jaar onafgebroken samenwoonden.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen de referentiepersoon reeds 2 jaar lang te kennen, alsook met hem intensieve contacten te onderhouden en elkaar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijzen voorgelegd:

- verklaringen van derden dd. 24.02.2022 en 26.02.2022. Dergelijke verklaringen dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijkheid noch waarachtigheid worden getoetst bij gebrek aan enige stavingsstukken. Enkel voor zover de verklaringen op eer steun vinden in objectieve bewijsstukken, kunnen we deze aanvaarden als afdoende bewijs.

- 3 ongedateerde foto's. Er kan niet vastgesteld worden wanneer precies deze foto's zijn genomen, noch in welke context of bij welke gelegenheid. Op basis van 3 foto's valt niet af te leiden of betrokkenen een duurzame relatie onderhouden. Het zijn momentopnames, waaruit niet kan afgeleid worden of betrokkenen voorafgaand aan de huidige aanvraag intensieve contacten met elkaar onderhielden en of zij elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen. Ook de verklaring van samenwoning door de advocaat, zoals hierboven gesteld, doet geen afbreuk aan de vaststelling. De aangehaalde samenwoning vindt immers geen objectieve steun in het dossier. Derhalve tonen de voorgelegde stukken niet aan dat betrokkenen een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. Het is niet omdat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten, dat dit berust op een duurzame en stabiele relatie.

Overeenkomstig de derde mogelijkheid om een duurzame en stabiele partnerrelatie te staven, blijkt er verder uit het administratief dossier geen sprake van een gemeenschappelijk kind.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"5. IN RECHTE

De terugkeer van verzoekster naar zijn land van herkomst is onmogelijk minstens bijzonder moeilijk. De bestreden beslissing maakt duidelijk MHEN aan verzoekster om de hiernavolgende redenen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto de materiële motivering iuncto art. 40ter en 40bis. 1e lid, §2. 3° Vreemdelingenwet

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.).

De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433.). De motieven van het bestreden besluit moeten steunen op werkelijk bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

'Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt zijn op zijn beurt dat:

§ 2, Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste tweejaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de tweejaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"

De bestreden beslissing stelt in uitvoering te zijn van art. 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het niet bewezen is dat de formaliteiten van het voormeld artikel vervuld zijn.

(...)

Verwerende partij heeft in casu talrijke bewijzen van toepassing in casu van het bovengenoemde artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, maar kiest om de evidente feiten niet te zien. Het is immers evident dat verzoekster en haar partner gedurende 4 jaar samenwonend op 2 verschillende (5 jaar op het eerste adres in Geraardsbergen en 2 jaar op het huidige adres in Geraardsbergen) adressen in België minstens 45 dagen contacten met elkaar te hadden. Gelet op de toegevoegde stukken anders beslissen is volstrekt onmogelijk en onredelijk.

Het is immers door de verwerende partij niet concreet betwist dat de partijen vanaf begin 2019 op het zelfde adres samenwoonden.

Er waren tevens positieve politiecontroles vanaf de eerste positieve controle dd. 7 mei 2019.

De verwerende partij kiest echter om alle dergelijke evidente feiten te ontkennen.

De verwerende partij probeert de bewijzen en de feitelijke bewijzen van verzoekster steeds te minimaliseren.

Het feit bv. dat de verklaring van de wettelijke samenwoning van de partijen dd. 11 maart 2022 was erkent door de gemeentelijke diensten zonder bijkomende onderzoeken vormt op zich een bevestiging van erkenning van voormalige langdurige contacten en samenwoning van verzoekers.

Het is immers steeds een voorafgaand onderzoek vereist om wettelijke samenwoning van partijen te erkennen in geval van een van de partij zich in een precare verblijfsituatie bevindt.

De registratie van de wettelijke samenwoning gebeurt immers nooit zonder onderzoek van lange en stabiele relatie van de partijen.

De verwerende partij geeft echter geen enkel bewijs dat de partijen in deze 4-jaarlijkse periode niet op hetzelfde adressen in Geraardsbergen samenwoonden.

Behalve de bewijzen die reeds in het administratief dossier plaatsvinden zijn er in bijlage bij het huidig verzoekschrift nog bijkomende verklaringen, medische stukken, stukken van het volgen een cursus van het Nederlands ed die het bewijs van 4 jarige relatie en feitelijke samenwoning van verzoekster en haar huidige partner vormen.

De bewijzen in het dossier zijn immers voldoende om te begrijpen dat verzoekster en haar huidige partner de laatste 4 jaren effectief samenwoonden.

Verzoekster is gescheiden in Kazachstan vanaf 27 mei 2011.

De huidige partner van verzoekster de heer M. F. (RRN (...)) met welke verzoekster momenteel samenwoont werkt en heeft Belgische nationaliteit.

De partners kennen elkaar al lange tijd.

Ze vormen momenteel een goed gezin. Hun wettelijke samenwoning werd opgestart op 11 maart 2022, geregistreerd op 19 mei 2022.

In het kader van een gezinshereniging met haar huidige partner, kwam verzoekster reeds begin 2019 zijnde 4 jaar geleden naar België om haar huidige wettelijke partner de heer M. F. te vervoegen.

Zij diende tevens op 15 april 2019 haar eerste regularisatieaanvraag uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar haar huidige partner was op dat moment nog niet gescheiden. Dat was de reden dat de toenmalige regularisatieaanvraag negatief werd beoordeeld.

Verzoekster verbleef echter alle 4 iaren samen en op hetzelfde adres met haar bovengenoemde huidige partner de heer M. F.

Het is bewezen door de stukken van het dossier, door referentiebrieven, door het feit dat de partners reeds 4 jaar onder een dak wonen en door het feit dat de partners reeds ca. 2 jaar op hun huidige adres wonen!

Dat blijkt ondubbelzinnig van het administratief dossier op grond van de bovengenoemde feiten en stukken en mede omwille van de tweede regularisatieaanvraag van verzoekster uit artikel 8bis van de Vreemdelingenwet ingediend op

De procedure van gezinshereniging van verzoekster met haar bovengenoemde huidige partner was lange tijd niet mogelijk wegens problemen met documenten.

De bijna 4-jaarlijkse feitelijke samenwoning van de partijen blijkt uit de stukken van het dossier.

De foto's van partners zijn toegevoegd aan het dossier en onder meer de foto's van een 'trouwfeest' van verzoekster.

Verzoekster kwam in met een visum van kort verblijf en besloot nadien haar huidige partner te herenigen in België.

Haar huidige partner is in het bezit van de Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing is volledig gebaseerd om de verkeerde veronderstellingen.

Verzoekster geeft minstens begin van bewijs van bijna 4-jaarlijkse samenwoning met de heer M. F.

De verwerende partij doet geen onderzoek en beslist plots verkeerd dat de samenwoning niet bestond niettegenstaande duidelijke bewijzen van de eerste en tweede regularisatieaanvragen, verklaringen van bewoners, foto's e.a.

Deze bestreden beslissing is niet gebaseerd op bewijzen/onderzoeken. De op niets gebaseerde veronderstellingen zijn geen grond om een dergelijke beslissing te nemen.

Deze beslissing is gelet op de feiten, administratief dossier en bijkomende bewijzen bij het verzoekschrift op eerste zicht volstrekt ongegrond.

Besluit:

In het dossier zitten wel degelijk alle relevante elementen om te kunnen concluderen dat verzoekster 4 jaar effectief effectief met haar Belgische wettelijke partner de heer M. F. samenwoonde.. Met deze elementen werd geen rekening gehouden. Dit heeft geleid tot een beslissing die steunt op foutieve motieven, die de interne legaliteit van de beslissing aantasten. Deze aantasting heeft op haar beurt geleid naar een foutieve toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In haar enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Zorgvuldigheidsbeginsel juncto de materiële motivering juncto artikel 40ter en 40bis, 1ste lid §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van de materiële motivering behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar,

voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens drie maal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast ligt bij de aanvrager. De bevoegde overheid kan, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verwerende partij (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

De verzoekende partij betwist geenszins dat niet kan worden vastgesteld dat zij en de referentiepersoon reeds een jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf, noch dat zij en haar partner geen gemeenschappelijk kind hebben.

De verzoekende partij meent echter enerzijds dat de "goedgekeurde wettelijke samenwoning" een meer dan voldoende bewijs is van een bewezen duurzame en stabiele partnerrelatie en anderzijds dat omwille van de bijgebrachte argumentatie en bewijsstukken zeer zeker bewezen is dat zij en haar partner elkaar meer dan twee jaar kenden voorafgaand aan hun aanvraag en zij elkaar zelfs veel meer dan drie keer hebben ontmoet gedurende een periode van veel meer dan 45 dagen, waarbij ze tevens de motieven van de bestreden beslissing betwist.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster en de referentiepersoon reeds één jaar samenwonen!

Verzoekster en de Belgische referentiepersoon hebben op 11/3/2022 een verklaring tot wettelijke samenwoning opgemaakt op het adres: (...).

Het geregistreerd partnerschap op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. De partners die een geregistreerd partnerschap hebben gesloten moeten hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aan verschillende voorwaarden voldoen. Eén van deze voorwaarden is, op één van de drie in voormeld artikel voorziene mogelijkheden, het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aantonen. Het wel degelijk kunnen registreren van de verklaring van wettelijke samenwoning nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, is niet één van de drie in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aan te tonen. Het feit dat een verklaring van wettelijke samenwoning pas is geregistreerd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, verhindert niet dat de verzoekende partij, om te kunnen worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie/Belg ook nog het bewijs moet leveren aan de verwerende partij dat de relatie duurzaam en stabiel is, dit conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet. De procedure bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en die bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen complementaire procedures.

Verzoekster verwijst naar haar voorgaande 9bis aanvragen waarbij er een positieve woonstcontrole was op hetzelfde adres als van de Belgische referentiepersoon. Zoals aangegeven is in de bestreden beslissing dateert de positieve woonstcontrole van 7/5/2019 en dat er sinds die datum tot de verklaring tot wettelijke samenwoning op 11/3/2022 met de Belgische referentiepersoon is er geen verblijfshistoriek van verzoekster bekend. Ongeacht dat verzoekster op 8/11/2019 een verzoekschrift tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde had ingediend bij Uw Raad waarbij ze als verblijfsadres melding maakte van de domicilieadres van de Belgische referentiepersoon. Verzoekster bewijst niet dat ze voorafgaand aan de gezinsherenigingsaanvraag dd.21/6/2022 reeds 1 jaar onafgebroken samenwoonden.

Voor het overige legt verzoekende partij verklaring aan derden aan haar aanvraag alsook 3 ongedateerde foto's om te kunnen aantonen dat hij reeds twee jaar een relatie heeft met de referentiepersoon en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Wat betreft de ongedateerde foto's merkt de verwerende partij op dat hieruit niet kan worden nagegaan wanneer deze precies werden genomen, noch in welke context. Zelfs indien wordt aangenomen dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer op grond van deze foto's worden aangenomen dat er een werkelijke affectieve partnerrelatie is. Wat betreft de verklaringen van derden kunnen we meedelen dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en hierdoor er geen rekening mee kan worden gehouden. Hieruit kunnen we niet concluderen dat verzoekende partij de

*referentiepersoon effectief driemaal ontmoet heeft in de twee jaar en dat deze ontmoetingen 45 of meer dagen betreffen. Verzoekende partij heeft onvoldoende kunnen aantonen dat er een duurzame relatie is met de referentiepersoon.
Het beroep is ongegrond.”*

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

De verwerende partij stelt zelf in de bestreden beslissing dat op 11 maart 2022 de verklaring tot wettelijke samenwoning opgemaakt werd op het adres van de referentiepersoon, dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 april 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, waarbij zij als verblijfsadres het toenmalig domicilieadres van de referentiepersoon opgaf en er op 7 mei 2019 een positieve woonstcontrole plaatsvond, dat het verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 november 2019 van de aanvraag om machtiging tot verblijf melding maakt van het verblijfsadres van de verzoekende partij, nl. het domicilieadres van de referentiepersoon én de advocaat van betrokkene bij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis op 17 maart 2022 verklaarde dat betrokkene en de referentiepersoon vanaf 2019 in België samenwonen.

Toch is de verwerende partij onder meer van oordeel dat *“Uit het administratief dossier alvast niet (blijkt) dat betrokkene en de referentiepersoon reeds onafgebroken 1 jaar in België samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend”, en dat “niet kan afgeleid worden of betrokkenen voorafgaand aan de huidige aanvraag intensieve contacten met elkaar onderhielden en of zij elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen”*. De verwerende partij leidt dit af uit het feit dat sinds de datum van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald sinds de positieve woonstcontrole naar aanleiding van deze procedure tot de verklaring tot wettelijke samenwoning op 11 maart 2022 met de referentiepersoon, er geen verblijfshistoriek van betrokkene bekend is, dat de verklaringen niet gestaafd worden door objectieve stukken waaruit de samenwoning valt af te leiden.

De verzoekende partij is van oordeel dat de conclusie van de verwerende partij kennelijk onredelijk is gezien uit de stukken van het administratief dossier duidelijk het tegendeel blijkt. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij er voor kiest om de evidente feiten niet te zien. Het is volgens de verzoekende partij immers evident dat zij en haar partner gedurende 4 jaar samenwonend zijn op 2 verschillende adressen (5 jaar op het eerste adres in Geraardsbergen en 2 jaar op het huidige adres in Geraardsbergen) en minstens 45 dagen contacten met elkaar hadden. Gelet op de toegevoegde stukken anders beslissen is volgens de verzoekende partij volstrekt onmogelijk en onredelijk. Het feit bijvoorbeeld dat de verklaring van de wettelijke samenwoning van de partijen op 11 maart 2022 werd erkend door de gemeentelijke diensten zonder bijkomende onderzoeken vormt volgens de verzoekende partij op zich een bevestiging van de erkenning van voormalige langdurige contacten en samenwoning van de verzoekende partij met haar partner. Er is volgens de verzoekende partij immers steeds een voorafgaand onderzoek vereist om de wettelijke samenwoning te erkennen in het geval dat één van de partijen zich in een precaire verblijfsituatie bevindt. De registratie van de wettelijke samenwoning gebeurt volgens de verzoekende partij immers nooit zonder onderzoek van de lange en stabiele relatie van de partijen. De verwerende partij geeft volgens de verzoekende partij echter geen enkel bewijs dat de partijen in deze 4-jarige periode niet op dezelfde adressen in Geraardsbergen samenwoonden. De verzoekende partij voegt daaraan toe dat, behalve de bewijzen die zich reeds in het administratief dossier bevinden, er in bijlage bij het huidig verzoekschrift nog bijkomende verklaringen, medische stukken, stukken van het volgen een cursus van het Nederlands en dergelijke zijn die het bewijs van de 4-jarige relatie en feitelijke samenwoning van de verzoekende partij en haar huidige partner aantonen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog aannemelijk maakt dat er zich in het administratief dossier een hele reeks elementen bevinden die wijzen op een langdurige samenwoning van de verzoekende partij met haar partner. Zo blijkt dat de verzoekende partij op 18 april 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende waarbij zij aangaf te verblijven op het adres van haar partner M.F.A. In deze aanvraag zette verzoekster uiteen dat ze in 2011 in Kazachstan gescheiden was, dat ze nu samenwoont met dhr. M.F.A., van Belgische nationaliteit, die ze al enige tijd kent. Ze stipte aan dat ze een gezin vormt met haar partner M.F.A. en zijn drie kinderen en dat de kinderen haar aanvaarden (hetgeen zij aantoont met verklaringen van de kinderen). Als buitengewone omstandigheid riep zij een schending van het gezinsleven in. Op 7 mei 2019 volgde een positieve woonstcontrole. Op 8 november 2019 volgde een weigeringsbeslissing. De verwerende partij was van oordeel dat de stukken die werden bijgebracht door verzoekster onvoldoende waren om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame relatie, gelet op het feit dat de aanvraag die volledig gebaseerd was op de partnerrelatie werd ingediend minder dan 6 maanden na de feitelijke scheiding van haar partner en diens echtgenote. Op 16 december 2019 diende verzoekster een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. In haar verzoekschrift herhaalde zij de elementen die werden ingeroepen naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij betwistte de vaststellingen van de verwerende partij niet, maar achtte de beoordeling kennelijk onredelijk. Op 28 april

2020 verwierp de Raad het beroep en achtte het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij wanneer zij stelde dat er nog geen sprake was van een duurzame relatie gezien de verzoekende partij en haar partner op het moment van de aanvraag minder dan zes maanden samenwoonden. Op 15 maart 2022 sloot de verzoekende partij een wettelijke samenwoning af met dhr. M.F.A. Op 24 maart 2022 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Verzoekende partij geeft aan dat ze nog steeds met dhr. M.F.A. en zijn drie kinderen samenwoont en dat ze nog steeds een gezin vormen. Als nieuw gegeven voert ze aan dat de echtscheiding van haar partner in 2021 werd uitgesproken en dat dit en het feit dat zij en haar partner begin 22 ziek waren met Covid, de reden zijn waarom zij nu pas een wettelijke samenwoning kon afsluiten. Opnieuw voert verzoekster de schending van het gezinsleven aan als buitengewone omstandigheid. Bij haar aanvraag voegt zij verschillende verklaringen bij van personen die verklaren dat zij verzoekster en haar partner reeds geruime tijd als gezin kennen. Op 7 april 2022 werd een positieve woonstcontrole uitgevoerd. Op 21 juni 2022 diende verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in functie van haar partner M.F.A. De verwerende partij betwist deze feitelijke elementen niet, integendeel: zij bevestigt ze in de bestreden beslissing zelf. De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele concrete tegenindicatie vermeldt voor het feit dat de verzoekende partij wel degelijk 4 jaar zou samenwonen met haar partner. Gezien de reeks elementen die kunnen wijzen op het ondersteunen van de stelling van de verzoekende partij en de totale afwezigheid van concrete tegenindicaties in de motivering van de bestreden beslissing is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in casu de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan voorgaande vaststellingen niets af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU